

det Hele taget paa Rigsdagen berom, at man skal forgjæves have henvendt sig til Dyrigheden, før man beklager sig for Rigsdagen? Jeg huffer godt, at det var en Regel, som man i Standerforsamlingen sagde, at man vilde følge; men jeg har rigtignok aldrig lagt Mærke til, at den Grundsætning er opstillet her.

Monrad: Der foreligger ikke nogetsomhelst Beviis for den i Andragendet givne Fremstilling af hele dette Forhold. Der er paabe- raabt et Brev fra Generalinspecteur David, men dette er ikke fremkommet, idet Andrageren har sagt, at Vedkommende ikke kunde skaffe det. Ved at gaae ind paa denne Sag, vilde vi gaae ind paa et aldeles privat Forhold. Har Vedkommende nogen Fordring at gjøre gjældende, og han ikke formaaer, at faae sin formeentlige Ret hos Justitsministeren, saa staae jo Domstolene aabne for ham. Thinget har aldrig, hvor der har foreligget en saa lidet oplyst Sag som denne, gjort Andet end det, som Udvalget nu har foreslaaet at gjøre.

Da Ingen mere begjærede Ordet, sattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges med 53 Stemmer imod 13.

Ændringsforslag indkrævedes til Aflevering i Bureauet til imorgen Aften.

Efter Dagsordenen gif man derpaa til 2den Behandling af Forslag til Bygningslov for Staden Kjøbenhavn og dens Forstæder. (Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 2892 fg.). Intet Ændringsforslag var stillet og samtlige Paragrapher i Lovforslaget sattes derfor under Et under Behandling.

Grundtvig: Ja, jeg vil tillade mig at spørge den høitærede Formand, om jeg, idet jeg erklærer, at jeg ikke vil forlange Afstemning over de enkelte Paragrapher, da tillige maa sige, hvorfor jeg ikke forlanger det.

Formanden: Det skal jeg ikke have Noget at erindre imod.

Grundtvig: Naar jeg da ikke forlanger Afstemning over de enkelte eller nogen enkelt Paragraph af denne vidtløftige og vanskelige Lov, saa er det ingenlunde, fordi jeg jo har besynderlige Indvendinger mod enkelte af disse Paragrapher, saaledes navnlig mod § 105, hvor der, vistnok efter Sædvane, formoder jeg, i alt Fald som det oftere ogsaa for mine Dine er skeet, er opregnet en heel Deel ældre Love og Bestemmelser for Bygningsvæsenet i Hovedstaden, ligesom 1683 til 1854. Om nemlig denne Paragraph 105 opregner blot en heel Deel eller maastee alle det Slags Bestemmelser, det veed jeg ikke, men der siges kun om den, at, hvad der i dem findes at være stridende mod denne Lov, skal hermed være ophævet; men det siger slet ikke det, som man skulde og kunde vente, og som kunde hjælpe En noget, thi saa skulde Paragraphen have sagt: de og de Bestemmelser ere aldeles, eller paa det og det nær, ophævede. Det følger nemlig af sig selv, at, naar de ældre Bestemmelser ikke lade sig forene med den nuværende Lov, da ville Domstolene, dersom de ellers fik Noget at gjøre med disse Spørgsmaal, tilfidsætte dem, medens det er en stor Usikkerhed, som fremstaaer, naar der gives en ny, vidtløftig, meget i det Smaalige gaaende Lov, saaledes som denne med sine 106 Paragrapher, og det endda lades uafgjort, om der i denne Mængde af ældre Anordninger findes Bestemmelser, som dog endnu, selv naar man vidste at rette sig efter denne Lovs mangfoldige Bestemmelser, kunde gjøres gjældende. Dette er den ene Paragraph, som jeg vistnok har særdeles Meget at indvende imod, og iøvrigt har jeg ogsaa Indvendinger at gjøre mod alle de Paragrapher — jeg har ikke talt dem, men de ere ikke saa —, hvori der, saavidt jeg kan skjønne, afføres de Vedkommende Tilflugten til Domstolene, naar de maatte finde eller troe, at deres Giendomsret krævedes, enten uden al Nødvendighed, eller dog meer end nødvendigt. Denne min Betænkelighed gjælder især de Paragrapher, hvori der omtales, at Vedkommende kunde forpligtes til enten selv